

No hi ha pèrdua, el primer llarg de 40 m. i 6b, comença en un diedre molt marcat que fa de raser per aquells agoserats que no tinguin les coses massa clares, ja que la pedra pulida pel pas de les cordades i l'escàs equipament, tot i ser sòlids parabolts, ens fa plantejar-nos la continuació, si no hi ha variació en aquest aspecte. Com el nostre cap no està gaire preparat per aquest primer llarg, ens veiem obligats a completar la protecció amb friends i fissurers. El cas és que un cop més, la paret et posa al teu lloc; t'empasses la saliva i encares el següent llarg de 6a+ pendent del que trobaràs. I efectivament hi ha un pas de flanqueig que s'ha d'estudiar bé per no prendre mal. Per sort, l'equipament millora fins a termes més raonables i ens podem tranquilitzar una mica.

A mida que anem guanyant alçada i les cases del poble es van fent petites, més impressió ens fa trobar-nos el passeig horitzontal del tercer llarg cap a l'esquerra, de 6a, amb passos molt

espectaculars i petites fissures amagades entre els "bolos", que aprofitem per protegir-nos millor psicològicament. Entrem ja en el joc de les tirades verticals (dos de 6a) amb macro preses marcades de blanc, i no són restes orgàniques dels voltors. Podeu deixar la bossa de magnesi tancada o al cotxe perquè, malauradament, en recuperes per tota la via.

Els braços es van carregant ja que la verticalitat es combina amb l'extraplom, i arribem al llarg més dur de 6c, equipat per fer A0. Si en començar teníem la intenció de provar-lo en lliure, a aquestes alçades, els avant-braços, les preses polides i el cap aconsellen tirar milles, veient les hores com passen, i l'objectiu es transforma en sortir per dalt. Així ho fem després de superar les panxes dels dos últims llargs de 6b i 6b+ amb un cansament evident, unes 6 hores a l'esquena i 300 mts de paret per sota.

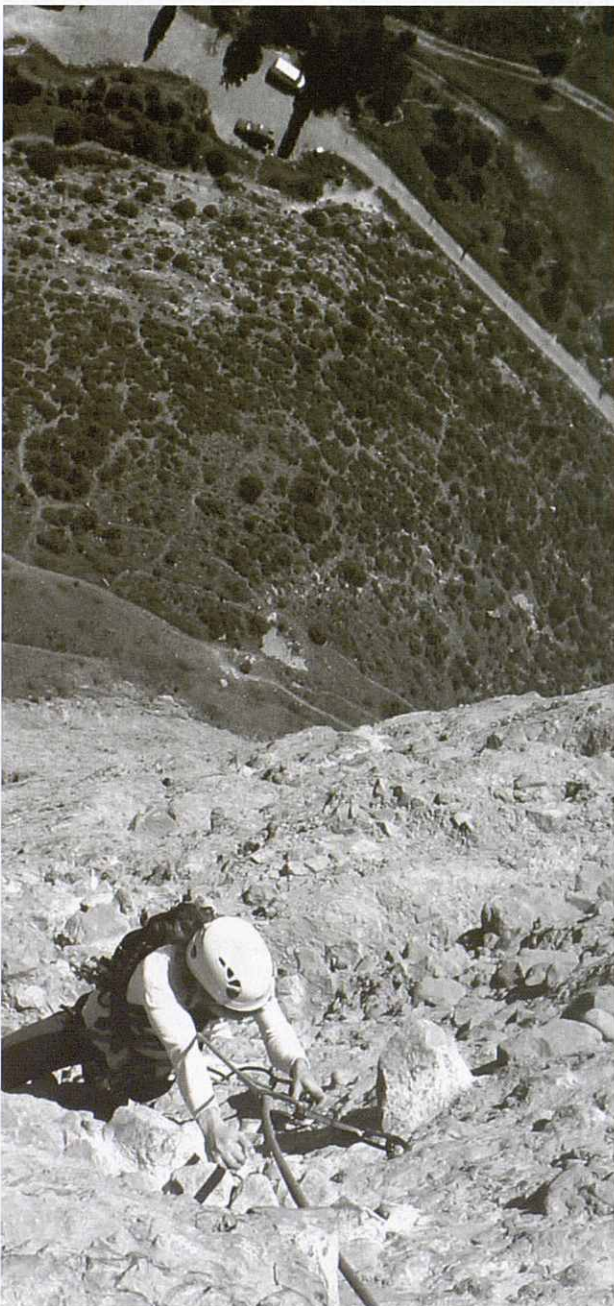
Un cop al cim, el fort vent ens impedeix gaudir del paisatge. Encara que ja el coneixem, sempre és un plaer contemplar l'espai des d'aquest mirador privilegiat. Morts de fred i tremolosos (al menys jo) comencem a baixar i a enllaçar ràpels per refugiar-nos de les corrents d'aire tan fortes. Com coneixem el camí per la canal, anem tranquils i despreocupats perquè segur que arribem amb llum de dia al cotxe. Però quan més confiat vas, a vegades la sort et juga males passades.

Un cop arribats al terra i recuperem la corda de l'últim ràpel de 60 metres volat, la corda es queda trabada i no hi ha manera de fer-la baixar. Quina llàstima haver d'abandonar unes cordes que no tenen ni un any, però sí molts metres de paret recorreguts.

Ja ens veus al Manel i a mi penjats de la corda, afegint el propi pes a les nostres forces, per combatre l'elongació de corda (el xiclet, en definitiva) i aconseguir guanyar algun centímetre. Després de diversos intents fallits i de tenir la mirada clavada a on estava el problema, la meua esperança anava minvant. Segurament l'extrem problemàtic estava veient les nostres cares de preocupació tot fent-se el longuis (mai millor dit!). Com la nit s'acostava i començava a refredar, la idea de quedar-se allà penjat no deuria ser massa atractiva i va decidir deixar de fer-nos patir i acompanyar-nos a la furgoneta, on sap que cuidem bé el material.

Aquesta va ser la nostra peripècia que recordarem com una anècdota, encara que les cordes hagin crescut uns metres.

Núria i Manel
12/04/06

Fotografia: Manel Casabella